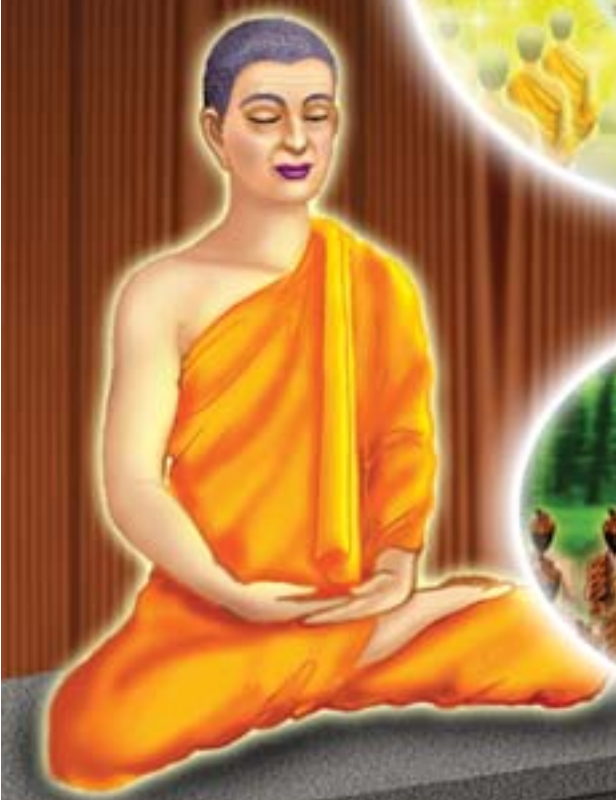

พ ร ะ พุ ท ธ คุ ณ
ไ ม่ มี ป ร ะ ห า ณ

ผู้ใดมีความศรัทธา ตั้งมั่นไม่หวั่นไหวในพระพุทธเจ้า
มีศีลอันงามที่พระอริยเจ้าสรรเสริญ มีความเลื่อมใสในพระสงฆ์
และมีความเห็นตรง บัณฑิตทั้งหลายเรียกผู้นั้นว่า เป็นผู้ที่มี
ชีวิตไม่เปล่าประโยชน์

พระพุทธคุณ ไม่มีประมาณ

๒๑

พระรัตนตรัยเป็นหลักของพระพุทธศาสนา เป็นหลักของโลก ผู้มีปัญญาทั้งหลายพึงดำเนินตามรอยบาทพระบรมศาสดา เพราะผู้ได้เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต จะทำให้เป็นผู้ที่มีชีวิตปลอดภัย ทั้งภัยในโลกนี้ ภัยในอบายภูมิ และภัยในสังสารวัฏ อีกทั้งจะประสบแต่ความสุขความเจริญรุ่งเรือง เพราะมีใจหนักแน่นมั่นคงในพระรัตนตรัย มีความเลื่อมใสในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ซึ่งเป็นทางมาแห่งมहाกุศลอย่างที่จะนับจะประมาณมิได้ ดังนั้นผู้มีใจผูกพันในพระรัตนตรัย ตรีนึกถึงพระรัตนตรัยตลอดเวลา และหมั่นสรรเสริญคุณของพระรัตนตรัย ย่อมได้อานิสงส์ใหญ่ กระทั่งได้บรรลุมรรคผลนิพพานโดยเร็วพลัน

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ใน ปฐมทูลียสูตร ว่า

“ผู้ใดมีความศรัทธา ตั้งมั่นไม่หวั่นไหวในพระพุทธเจ้า มีศีลอันงามที่พระอริยเจ้าสรรเสริญมีความเลื่อมใสในพระสงฆ์ และมีความเห็นตรง บัณฑิตทั้งหลายเรียกผู้นั้นว่า เป็นผู้ที่มีชีวิตไม่เปล่าประโยชน์”

ความเลื่อมใสในพระรัตนตรัยนี้ เป็นทางมาแห่งมहाกุศล ซึ่งพระพุทธองค์ตรัสรับรองไว้ว่า จะส่งผลให้เราไม่พลัดตกไปในอบายภูมิ ไม่ว่าจะเป็นภูมิของสัตว์นรก เปรต อสุรกาย หรือ

พระพุทธคุณ ไม่มีประมาณ

๒๒

สัตว์เดียรัจฉานซึ่งเป็นภพภูมิที่ตกต่ำเหล่านั้น ความเลื่อมใสใน
วัตถุที่ควรเลื่อมใสนี้ สามารถปิดประตูอบายภูมิให้กับตัวของ
เราเอง และยังทำให้เวียนวนอยู่ในสุคติภูมิอย่างเดียวนั่น
เพราะพระรัตนตรัยเป็นที่สุดของบรรดาที่พึงทั้งหลายที่มีอยู่ใน
โลกนี้ ผู้ที่ยึดพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก มีจิตตั้งมั่นไม่หวั่นไหว
ในพระพุทธเจ้า ในพระธรรมคำสอนของพระองค์ และใน
พระสงฆ์สาวกผู้สืบทอดพระธรรมคำสอนอันบริสุทธิ์ จึงนับว่า
เป็นชีวิตที่เต็มเปี่ยมไปด้วยสาระ เพราะสาระของชีวิตอยู่ที่การ
ดำรงชีวิตอยู่บนหนทางที่ถูกต้องดีงาม หนทางที่จะนำไปสู่ความ
บริสุทธิ์ หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งหลายทั้งปวงนั่นเอง

ในโลกนี้มีน้อยคนนักที่จะรู้ว่า ตนเองยังตกเป็นบ่าวเป็น
ทาสของพญามาร เป็นเหมือนหุ่นที่ถูกเขาเชิด ถูกพญามารเอา
กิเลสคือ ความโลภ ความโกรธ ความหลงเข้ามาใส่ ทำให้คิดผิด
พูดผิด ทำผิด เลยเกิดการเบียดเบียนกัน น้อยคนนักจะเป็น
เฉลยผู้รู้ คือรู้ว่า ตนเองกำลังถูกกิเลสบังคับบัญชาอยู่ และหา
ทางที่จะหลุดพ้นจากกรอบของอวิชชานี้ได้ ผู้ที่รู้อย่างนี้ คือ
ผู้ที่กำลังทำสงครามภายใน มุ่งปราบกิเลสในใจของตนเองอย่าง
เดียว เมื่อตนพ้นแล้วจะได้พาสรรพสัตว์ให้พ้นตามไปด้วย
บุคคลเหล่านั้น คือพระโพธิสัตว์ทั้งหลาย ที่มุ่งมั่นสร้างบารมี
เพื่อให้ได้บรรลุล้มมาล้มโพธิญาณ

พระพุทธคุณ ไม่มีประมาณ

๒๓

และเมื่อท่านได้บรรลุสัมพัฏฐญาณแล้ว ก็ทรงแนะนำ
สั่งสอนสัตว์โลกให้เลิกเบียดเบียนกัน ทรงสอนไม่ให้ฆ่า ไม่ให้ว่าร้าย
ดังนั้นเราควรจะตระหนักในพระคุณอันไม่มีประมาณ ควรกราบ
นอบน้อมด้วยจิตเลื่อมใส ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น คือ ผู้ที่สามารถ
ปฏิบัติธรรมทำให้หยุดใจนิ่งจนได้เข้าถึง และเป็นอันหนึ่งอันเดียว
กับพระรัตนตรัยภายใน จะได้ชื่อว่าเกิดมาชาตินี้ ไม่เสียชาติเกิด
ชีวิตไม่เป็นโมฆะ เป็นชีวิตที่ไม่ว่างเปล่าจากประโยชน์ทั้งหลาย
เป็นผู้ยึดประโยชน์ทั้งสองอย่างไว้ได้ คือ ประโยชน์ในโลกนี้
จะได้ดำรงชีวิตอย่างถูกต้องและปลอดภัย ประโยชน์ในโลกหน้า
คือ เมื่อละจากโลกนี้ไปแล้ว จะมีสุคติโลกสวรรค์เป็นที่ไป ดังนั้น
พระรัตนตรัยจึงมีคุณอนันต์ทั้งต่อตัวเรา และสรรพสัตว์ทั้งหลาย
เราจึงควรตรึกระลึกและพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง ยิ่งเรานึกถึง
ท่านบ่อยๆ ทำความผูกสมัครักใคร่ ส่งใจไปถึงท่านเสมอๆ
ใจของเราก็จะบริสุทธิ์เพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ

*สำหรับวันนี้ หลวงพ่อมีตัวอย่างของพุทธคุณอันไม่มี
ประมาณ ที่เพียงแค่การทำนายนิมิตแห่งการอุบัติขึ้นในโลกของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ยังส่งผลให้บุคคลนั้นได้บรรลุมรรคผล-
นิพพานได้อย่างง่ายดาย ผู้ที่ได้รับอานิสงส์บุญนี้ก็คือพระวารณ-

พระพุทธคุณไม่มีประมาณ

๒๔

เถระ ท่านเกิดในตระกูลพราหมณ์ ในแคว้นโกศล พอเจริญวัยแล้ว ท่านก็ได้ฟังธรรมในสำนักของพระเถระผู้อยู่ป่ารูปหนึ่ง เมื่อได้ฟังธรรมแล้ว ก็สามารถไตร่ตรองด้วยปัญญาว่า

ชีวิตสมณะเป็นชีวิตที่สงบ ไร้การเบียดเบียน ไร้การต่อสู้และการแข่งขัน เป็นชีวิตของผู้รู้ที่มุ่งต่อสู้กับกิเลสในตัว มุ่งบำเพ็ญสมณธรรมเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้งอย่างเดียว ทหารทางธรรมช่างแตกต่างจากชีวิตของทหารในทางโลกเหลือเกิน ทหารทางโลกต้องทำสงครามมีฝ่ามือเปื้อนเลือด ส่วนนักรบกองทัพธรรมเป็นผู้เยือกเย็นด้วยมหากุศล มีความสะอาดกาย วาจา ใจ และด้วยความเลื่อมใสในชีวิตสมณะอย่างสุดซึ้ง ท่านจึงตัดสินใจออกบวชเป็นพระภิกษุ ได้ตั้งใจอุปัฏฐากพระอุปัชฌาย์อาจารย์ด้วยความเคารพ

อยู่มาวันหนึ่ง ท่านไปเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นงูเห่ากับพังพอนต่อสู้กันจนตายในระหว่างทาง จึงเกิดสงสัยสงสัยว่า สัตว์เหล่านี้ถึงความสิ้นชีวิต เพราะไม่รู้จักรักษาให้อยู่ถ้าไม่โกรธกัน มีความรักกัน ก็สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติสุข เพราะงูและพังพอนมีอาหารที่ไม่เหมือนกันอยู่แล้ว ครั้นคิดดังนี้ ก็เดินตรีกัธรรมะไปเรื่อยๆ จนถึงสำนักของพระผู้มีพระภาคเจ้า

พระผู้มีพระภาคเจ้าครั้งทรงทราบอาจารย์อังคตงาม

พระพุทธคุณไม่มีประมาณ

๒๕

ของท่านแล้ว เมื่อจะทรงประทานพระโอวาทให้เหมาะ กับ
อาจารย์นั้น จึงได้ตรัสสอนว่า “บรรดามนุษย์ในโลกนี้ นรชนใด
เบียดเบียนสัตว์เหล่าอื่น นรชนนั้นย่อมกำจัดสุขในโลกทั้ง ๒ คือ
ประโยชน์ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ส่วนนรชนใดมีจิตเมตตา
อนุเคราะห์สัตว์ทั้งมวล นรชนผู้เป็นเช่นนั้น ย่อมประสบบุญตั้ง
มากมาย ภิกษุควรศึกษาและปฏิบัติธรรมอยู่เนืองๆ ควรเข้าไป
นั่งใกล้สมณะ ควรอยู่แต่ผู้เดียวในที่วิเวกเพื่อบำเพ็ญสมณธรรม
และควรทำความสงบระงับให้เกิดขึ้นในใจ”

ท่านวราณเถระได้ปล่อยใจไปตามกระแสพระธรรมเทศนา
พระบรมศาสดาทรงรู้ว่าท่านมีจิตละเอียดอ่อนดีแล้ว ก็ทรงสอน
เรื่องไตรลักษณ์และยกใจของท่านขึ้นสู่วิปัสสนา ครั้นเจริญ
วิปัสสนาแล้ว ก็ได้บรรลุพระอรหัตตผล

มีอยู่วันหนึ่ง ท่านได้ระลึกาติไปดุจดิตของตัวเอง ก็พบว่า
ในกัปที่ ๙๒ นับถอยหลังจากกัปนี้ไป ท่านเคยเกิดในตระกูล
พราหมณ์ เป็นผู้ถึงฝั่งในวิชาและศิลปะของพราหมณ์ เมื่อมอง
ไม่เห็นที่สุดของวิชาที่ตนเรียนรู้อยู่ และมองเห็นว่าชีวิตการ
ครองเรือนเต็มไปด้วยการแก่งแย่งและเบียดเบียนกัน จึงออกบวช
เป็นฤาษีอาศัยอยู่ในป่าหิมพานต์ ตั้งใจบำเพ็ญตบะ จนได้
อภิญญาสมาบัติ และท่านมีลูกศิษย์อยู่ประมาณ ๕๔,๐๐๐ คน

พระพุทธคุณไม่มีประมาณ

๒๖

สมัยนั้น เพราะพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า **ติสสะ** ผู้ยังเป็นพระโอรสตั้วอยู่ ได้จุติจากหมู่เทพชั้นดุสิต ก้าวลงสู่พระครรภ์ของพระพุทธมารดา ทำให้มหาปฐพีเกิดสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่ว มหาชนเห็นเหตุการณ์นั้นก็ตกใจกลัว จึงพากันไปหามหาฤาษี ถามถึงเหตุที่ทำให้แผ่นดินไหว มหาฤาษีจึงบอกถึงบุญนิมิตแห่งการอุบัติขึ้นของพระพุทธเจ้าว่า

“แผ่นดินใหญ่ไหวครั้งนี้ เป็นเพราะผู้มีบุญบารมีมาเกิด พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐสุด ผู้มีพุทธจักขุ จักเสด็จอุบัติขึ้นในโลก พระองค์จะตรัสบอกทางสวรรค์และนิพพานให้แก่ชาวโลก โลกจะเข้าถึงสันติสุขอันไพบูรณ์”

มหาชนครั้งได้ยินข่าวอันเป็นมงคลเช่นนั้นแล้ว ก็ปีติ ตื่นเต้นพากันร่ำเริงสรรเสริญ ส่วนตัวท่านเองก็เกิดธรรมปีติ ตั้งแต่นั้นมาก็ได้เจริญพุทธานุสติ มีพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์จนตลอดชีวิต ด้วยอาณิสสแห่งความเลื่อมใสนั้น ทำให้ท่าน เวียนว่ายอยู่ในสุคติภูมิเรื่อยมา พระเถระได้กล่าวไว้ว่า ในกัปที่ ๙๒ นับแต่กัปนี้ที่ผ่านมานั้น ด้วยอาณิสสที่ท่านได้พยากรณ์นิมิตได้ไว้ ด้วยการพยากรณ์นิมิตนั้น ท่านไม่รู้จักทุกคติเลย นี่เป็นผลแห่งการพยากรณ์การอุบัติขึ้นของพระพุทธเจ้า ผู้นำสันติสุขที่แท้จริงมาสู่มวลมนุษยชาติและสรรพสัตว์ทั้งหลาย

พระพุทธคุณ ไม่มีประมาณ

๒๓

เราจะเห็นว่า พุทธานุภาพเป็นอานุภาพอันยิ่งใหญ่ไม่มีประมาณ เป็นเรื่องอัศจรรย์ที่อยู่เหนือธรรมชาติ เกินกว่าที่เราจะคาดคิดค้นเดาเอา เพียงแค่เราทำจิตให้เลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อานิสงส์ผลบุญที่จะเกิดขึ้นก็มากมายก่ายกองนับกันไม่ไหว อีกทั้งบุญยังตามส่งผลไปทุกภพทุกชาติ จนกว่าเราจะไปถึงที่สุดแห่งธรรม

มหาสมุทรที่กว้างใหญ่ไพศาล ลึกไม่มีประมาณ เต็มเปี่ยมไปด้วยห้วงน้ำที่ไหลหลากมาจากทั่วสารทิศ ถ้าหากสายน้ำนั้นไหลผ่านเขมุลักเลมหนึ่ง น้ำที่ไหลเข้าไปในรูเขมุลักเลมจะมีปริมาณเพียงเล็กน้อย เมื่อเทียบกับน้ำที่มีอยู่ทั้งหมดฉันใด พระรัตนตรัยก็มีคุณไม่มีประมาณ ฉะนั้น คุณที่พวกเราได้กล่าวสรรเสริญทุกเช้าทุกเย็นนั้น เป็นเพียงเศษเสี้ยวธุลี ส่วนพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่ยังไม่ได้กล่าว ยังมีอีกมากมายเหมือนน้ำที่อยู่นอก รูเขมุลักเลม แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยกันจะทรงพรรณนาโดยกาลเวลาล่วงไปถึง ๑ กัป ก็ยังไม่อาจจะพรรณนาได้หมดสิ้น

ถึงแม้เราจะพรรณนาคุณของท่านไม่หมด แต่ถ้าตั้งใจกล่าวคำสรรเสริญ หมั่นสวดมนต์ทำวัตรเช้า-เย็นเป็นประจำ ทำด้วยจิตที่เลื่อมใสศรัทธาจริงๆ บุญอันไม่มีประมาณย่อมบังเกิดขึ้นกับเราตลอดเวลา ฉะนั้นพระพุทธองค์จึงทรงกล่าว

พระพุทธคุณไม่มีประมาณ

๒๘

เอาไว้ว่า

“เมื่อบุคคลเลื่อมใสในพระรัตนตรัยอันเลิศ คือ เลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็นทักษิณะบุคคลอันเลิศ เลื่อมใสในพระธรรมอันเลิศ ซึ่งเป็นที่ล้นไปแห่งความกำหนด และเป็นที่ยั่งยืน เลื่อมใสในพระสงฆ์ผู้ประเสริฐ ซึ่งเป็นนีนานาบุญอันเลิศ แล้วถวายทานในพระรัตนตรัยอันเลิศนั้น บุญอันเลิศ คือ อายุ วรรณะ ยศ เกียรติคุณ ความสุข และพละ ย่อมเจริญแก่บุคคลนั้น แม้จะบังเกิดเป็นมนุษย์หรือเทวดา ย่อมเข้าถึงความเป็นผู้เลิศในสถานที่นั้นๆ”

เพราะฉะนั้น จึงขอเชิญชวนทุกท่านมาสวดมนต์ นั่งสมาธิเจริญภาวนา หรือจะชวนเพื่อนบ้านมาร่วมสวดมนต์ด้วยก็ยิ่งดี ให้เสียงแห่งมนต์นี้เป็นประดุจเสียงสวรรค์นำความร่มเย็นมาสู่ครอบครัว การฟังวิทยุดูทีวีที่เขาแสดงให้ดูนั้น ให้หยุดไว้ชั่วคราวก่อน ให้หันมาดูในตัวของเราเองว่า ใจของเรา ใสสะอาดบริสุทธิ์เพียงไร หยุดนิ่งดีหรือไม่ เพื่อชีวิตเราจะได้มีสาระแก่นสาร ไม่ว่างเปล่าจากประโยชน์ วันอาทิตย์ก็ชักชวนกันมาปฏิบัติธรรมที่วัด เป็นการเพิ่มเติมบุญบารมีให้กับตัวของเราเองอย่างมีคุณค่า

